

Praha dne 22. dubna 2026
Č. j.: MZP/2026/210/1022
Sp. zn.: ZN/MZP/2026/210/169

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo životního prostředí, odbor výkonu státní správy I (dále jen „ministerstvo“), jako odvolací správní orgán dle ust. § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dle ust. § 127 písm. h) zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), ve věci odvolání společnosti **ŠTOCHL GROUP invest s.r.o.**, IČO 17104394, se sídlem Ohradní 1443/24b, Michle, 140 00 Praha 4, zastoupené na základě plné moci

Advokátní kancelář Petržílek s.r.o., IČO 03144623, se sídlem Dvořákova 1624, 250 82 Úvaly (dále jen „odvolatel“), podaného dne 16. 3. 2026 proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha, oddělení odpadového hospodářství (dále jen „ČIŽP“), č. j. ČIŽP/41/2026/890 ze dne 20. 2. 2026 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl odvolatel uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech za porušení povinnosti stanovené v ust. § 17 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 800 000 Kč a současně povinnost nahradit náklady řízení o přestupcích paušální částkou ve výši 2 500 Kč, přezkoumalo napadené rozhodnutí podle ust. § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a rozhodlo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu takto:

Odvolání společnosti ŠTOCHL GROUP invest s.r.o., se sídlem Ohradní 1443/24b, Michle, 140 00 Praha 4, podané dne 16. 3. 2026 **se zamítá** a **rozhodnutí České inspekce životního prostředí č. j. ČIŽP/41/2026/890 ze dne 20. 2. 2026 se potvrzuje.**

O d ů v o d n ě n í

Dne 20. 2. 2026 vydala ČIŽP napadené rozhodnutí, kterým byl odvolatel dle výroku I. uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech za porušení povinnosti stanovené v ust. § 17 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Odvolatel se přestupku dopustil tím, že v období od 30. 1. 2023 do 31. 12. 2024, jakožto provozovatel mobilního zařízení k úpravě a využívání odpadů s přiděleným identifikačním číslem zařízení (IČZ) CZA01659 (dále jen „mobilní zařízení“), pro které vydal Magistrát hlavního města Prahy, odbor ochrany prostředí dle ust. § 21 odst. 2 zákona o odpadech povolení k provozu pod č. j. MHMP 69798/2023 ze dne 11. 1. 2023 (dále jen „povolení provozu mobilního zařízení“), umístil své mobilní zařízení do lokality v areálu golfového hřiště provozovaného společností Golf club Molitorov u Prahy, z.s.

(IČO 26599601), na pozemky parc. č. 1454, 1455 a 1457, vše v k. ú. Kouřim (dále jen „předmětné pozemky“ či „lokalita Molitorov“), kam neoprávněně nechal přivážet níže uvedené odpady od svých dodavatelů a které v mobilním zařízení následně zpracoval.

V roce 2023 se jednalo o odpad od dodavatelů STRABAG a.s. (IČO 60838744), MI Roads a.s. (IČO 17331099), S u b t e r r a a.s. (IČO 45309612) a Metrostav CZ s.r.o. (IČO 25021915) v souhrnu:

- odpad katalogové č. 17 01 01 Beton v množství 2 734,804 tun,
- odpad katalogové č. 17 03 02 Asfaltové směsi neuvedené pod číslem 17 03 01 v množství 71,4 tun,
- odpad katalogové č. 17 05 04 Zemina a kamení neuvedené pod číslem 17 05 03 v množství 51 613,474 tun,
- odpad katalogové č. 17 09 04 Směsné stavební a demoliční odpady neuvedené pod čísly 17 09 01, 17 09 02 a 17 09 03 v množství 2 770,02 tun,
- odpad katalogové č. 17 01 07 Směsi nebo oddělené frakce betonu, cihel, tašek a keramických výrobků neuvedené pod číslem 17 01 06 v množství 6 879,1 tun.

V roce 2024 se jednalo o odpad od dodavatelů STRABAG a.s. (IČO 60838744), ŠTOCHL GROUP invest s.r.o. (IČO 17104394), Metrostav TBR a.s. (IČO 09884572), Metrostav a.s. (IČO 00014915) a MI Roads a.s. (IČO 17331099) v souhrnu:

- odpad katalogové č. 17 01 01 Beton v množství 7 581,91 tun,
- odpad katalogové č. 17 01 07 Směsi nebo oddělené frakce betonu, cihel, tašek a keramických výrobků neuvedené pod číslem 17 01 06 v množství 1 162,94 tun.
- odpad katalogové č. 17 05 04 Zemina a kamení neuvedené pod číslem 17 05 03 v množství 95 922,45 tun.

Podrobnější přehled přijatých odpadů dle jednotlivých dodavatelů je uveden v napadeném rozhodnutí.

Odvolatel tímto jednáním nedodržel podmínku III.3. povolení provozu mobilního zařízení, která stanoví, že *„Úprava a využití odpadů mobilním zařízením budou prováděny pouze v dočasném stanovišti u původce odpadů jako součást zařízení staveniště konkrétní stavby za účelem úpravy a využití stavebních a demoličních odpadů pocházejících z této stavby a jen od dotčeného původce, případně ve stacionárním zařízení určeném pro nakládání s odpady, přičemž k úpravě nebo využití odpadů budou přijímány pouze odpady z tohoto zařízení“*.

Odvolatel se tak dopustil porušení ust. § 17 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech, podle nějž je provozovatel zařízení povinen provozovat zařízení k úpravě a využití odpadu v souladu s povolením podle ust. § 21 odst. 2 zákona o odpadech. Odvolatel tak spáchal přestupek dle ust. § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech, jehož se právnická osoba dopustí tím, že provozuje zařízení určené pro nakládání s odpady v rozporu s povolením provozu zařízení podle ust. § 17 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech. Za uvedený přestupek byla odvolateli uložena pokuta ve výši 800 000 Kč a současně povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.

Proti napadenému rozhodnutí podal odvolatel v souladu s ust. § 81 a násl. správního řádu včasné odvolání. Podané odvolání v souladu s ust. § 88 odst. 1 správního řádu postoupila ČIŽP ministerstvu spolu se spisovým materiálem a svým stanoviskem.

Z předložené dokumentace ministerstvo zjistilo, že ČIŽP obdržela dne 8. 10. 2025 v souladu s ust. § 25 odst. 4 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, spisový materiál Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „KÚSK“) z kontroly odvolatele týkající se nakládání s odpady na předmětných pozemcích.

Kontrolním šetřením provedeným dne 10. 7. 2025, které bylo zaznamenáno v protokolu o kontrole č. j. 127350/2025/KUSK ze dne 25. 9. 2025, KÚSK zjistil, že na předmětných pozemcích provozoval odvolatel mobilní zařízení, které je dle povolení provozu mobilního zařízení Magistrátu hlavního města Prahy určeno k úpravě a využití odpadů způsobem drcení, třídění a dotřídění odpadu, recyklace a zpětného získávání ostatních anorganických materiálů a výroby recyklátu ze stavebních a demoličních odpadů. Dle provozního řádu sestává toto zařízení z mobilního drtícího zařízení (rychlloběžný drtič) Doppstadt AK 560, mobilního drtícího zařízení (pomaluběžný drtič) Doppstadt DW – 3060 a mobilního zařízení Doppstadt SM – 518.

Kontrolou na místě bylo na předmětných pozemcích zjištěno velké množství inertního odpadu, převážně charakteru výkopového kameniva, tmavé hlušiny a výkopové zeminy, ze kterého bylo postupně budováno těleso golfového hřiště Molitorov. Tyto odpady byly v dané lokalitě soustřeďovány a následně využívány k terénním úpravám, což odpovídá využití odpadů formou zasypávání ve smyslu zákona o odpadech. Chybělo zde jakékoliv označení odpadů a nebylo tak jasné, které odpady jsou před zpracováním a které již byly upraveny. Současně bylo zjištěno, že odpady nebyly v mobilním zařízení bezprostředně zpracovávány, ale byly na předmětných pozemcích shromažďovány a skladovány před jejich následnou úpravou. V době prováděné kontroly nebyla v areálu prováděná žádná činnost mobilního zařízení.

Z ročních hlášení o produkci a nakládání s odpady vypracovaných odvolatelem za mobilní zařízení pro ORP Kolín vyplývá, že do zařízení bylo přijato od různých dodavatelů za kontrolované období (tj. v letech 2023 a 2024) přibližně 168 000 tun odpadu. Z uvedených skutečností je zřejmé, že se jednalo o dlouhodobou a systematickou činnost spočívající ve svážení odpadů z většího množství různých staveb na jedno místo. Ze sdělení odvolatele ze dne 13. 8. 2025 vyplývá, že odpady byly přebírány a upravovány přímo na pozemcích v lokalitě Molitorov, kde byly dále využívány jako stavební materiál. Odvolatel doložil potvrzení od jednotlivých dodavatelů, podle nichž byl areál golfového hřiště Molitorov považován za součást jejich stavebních zakázek, a to z důvodu nemožnosti provozování mobilního zařízení přímo v místě vzniku odpadů. Argumentace odvolatele, že lokalita Molitorov tvořila zařízení staveniště jednotlivých staveb, z nichž odpady pocházely, byla vyhodnocena kontrolujícím orgánem jako účelová, neboť tato lokalita se nacházela mimo místo těchto staveb (v některých případech ve vzdálenosti desítek kilometrů) a nesplňovala znaky zařízení staveniště konkrétní stavby ve smyslu podmínky III.3. povolení provozu mobilního zařízení, která stanoví, že mobilní zařízení může být provozováno pouze v dočasném stanovišti u původce odpadu jako součást zařízení staveniště konkrétní stavby a pouze pro odpady pocházející z této konkrétní stavby. Nadto výstavbu golfového hřiště, resp. rozsáhlé terénní úpravy v areálu golfového hřiště, prováděla jiná osoba (dle povolení příslušného stavebního úřadu společnost ŠTOCHL GROUP s.r.o.) než původci odpadů, od kterých byly odpady odvolateli předávány.

Zjištěné skutečnosti prokazují, že provoz mobilního zařízení v lokalitě Molitorov měl fakticky charakter stacionárního zařízení, nikoliv mobilního zařízení umístěného v dočasném stanovišti u původce odpadu jako součást zařízení staveniště konkrétní stavby. Tímto došlo k porušení povinnosti provozovat zařízení v souladu s vydaným povolením podle ust. § 17 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech, čímž byla naplněna skutková podstata přestupku dle ust. § 121 odst. 1 písm. o) tohoto zákona.

Vzhledem k zjištěnému a prokázanému skutkovému stavu přistoupila ČIŽP k zahájení přestupkového řízení. Oznámení o zahájení řízení o přestupku dle ust. § 78 zákona o přestupcích bylo odvolateli doručeno dne 11. 12. 2025. V oznámení byl odvolatel současně upozorněn na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Dne 9. 1. 2026 obdržela ČIŽP předběžné vyjádření odvolatele k podkladům rozhodnutí

a následně dne 22. 1. 2026 jeho doplnění. Na připomínky odvolatele ČIŽP reagovala v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

S ohledem na všechny zjištěné skutečnosti vydala ČIŽP dne 20. 2. 2026 napadené rozhodnutí, kterým byl odvolatel uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku dle zákona o odpadech. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 800 000 Kč a současně povinnost uhradit náklady řízení o přestupku ve výši 2 500 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se odvolatel odvolal.

Ministerstvo má na základě výše uvedených zjištění za prokázané, že odvolatel provozoval mobilní zařízení mimo dočasné stanoviště u původce odpadů jako součást zařízení staveniště konkrétní stavby, dlouhodobě shromažďoval odpady a porušil tak podmínky povolení provozu mobilního zařízení stanovené Magistrátem hlavního města Prahy, čímž porušil povinnost stanovenou v ust. § 17 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech a spáchal tak přestupek podle ust. § 121 odst. 1 písm. o) téhož zákona.

K námitkám odvolatele uvádí ministerstvo následující:

Odvolatel v části I. svého odvolání identifikuje napadené rozhodnutí, proti němuž se odvolává a dále obecně namítá nesprávné skutkové zjištění a právní posouzení věci ČIŽP, nepřezkoumatelnost rozhodnutí a procesní pochybení.

V části II. podaného odvolání namítá odvolatel nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Dle odvolatele v napadeném rozhodnutí absentuje uvedení důkazů, které ČIŽP v předmětném řízení provedla, a způsob jejich hodnocení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle odvolatele postaveno pouze na protokolu o kontrole KÚSK č. j. 127350/2025/KUSK ze dne 25. 9. 2025 a na nesouhlasu ČIŽP s tvrzeními odvolatele, aniž by bylo podloženo vlastním dokazováním a zjištěním skutkového stavu. V této souvislosti odvolatel namítá i nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí. V závěru části II. pak odvolatel dále nastiňuje důvody přípustnosti odvolání, které rozvádí v dalších jednotlivých částech podaného odvolání. Odvolatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nejasný a neúplný popis skutku a skutkových zjištění, zejména pokud jde o určení odpadu, jeho původce a právní režim. Zpochybňuje rovněž závěr o porušení, resp. intenzitě porušení podmínky III.3 povolení provozu mobilního zařízení a namítá, že se ČIŽP nevypořádala se všemi rozhodnými okolnostmi.

Ministerstvo uvádí, že odvolací námitka týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí není důvodná. Napadené rozhodnutí bylo odůvodněno na základě shromážděných podkladů z kontrolního šetření provedeného KÚSK, předložených vyjádření odvolatele ze dne 13. 8. 2025, 9. 1. 2026 a 22. 1. 2026, provozního řádu mobilního zařízení, ročních hlášení o nakládání s odpady za rok 2023 a 2024 a ohlášení provozu zařízení k využití odpadů dle zákona o odpadech za rok 2023 a 2024. Tyto podklady tvoří ucelený a vzájemně se doplňující soubor důkazních prostředků, z nichž bylo možné zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Skutečnost, že ČIŽP vycházela z kontrolních zjištění jiného správního orgánu, tj. KÚSK, nezakládá nezákonnost rozhodnutí, neboť správní orgán není povinen provádět dokazování pouze vlastní činností, pokud má k dispozici dostatečné a věrohodné podklady. Odvolateli byla dána možnost se s podklady rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim, čehož využil, přičemž ČIŽP se s jeho námitkami vypořádala a neshledala důvod k doplnění dokazování. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak obsahuje dostatečné skutkové i právní úvahy, včetně popisu kontrolního šetření, hodnocení shromážděných důkazů, právní kvalifikace jednání a úvah o výši uložené sankce, jakož i řádné vypořádání námitek odvolatele, a splňuje tak požadavky na přezkoumatelnost rozhodnutí.

V části III. odvolání odvolatel namítá nedostatečný popis skutku a nedostatečné skutkové posouzení věci. Uvádí, že ČIŽP neprokázala, že mobilní zařízení bylo umístěno na konkrétních

pozemcích, když jeho přítomnost nebyla při kontrole zjištěna, a z provozních deníků podle něj nevyplývá místo zpracování odpadů. Dále namítá, že nebylo prokázáno, že odpady zjištěné při kontrolním šetření jsou odpady ve smyslu právních předpisů, ani že s nimi nakládal právě odvolatel, případně že je na místo přivážel či byl jejich vlastníkem a původcem. V této souvislosti zpochybňuje i vazbu mezi odpady evidovanými v provozní dokumentaci a materiály zjištěnými na místě. Současně uvádí, že ČIŽP neprokázala, že odpady zjištěné na předmětných pozemcích byly zpracovány právě v jeho mobilním zařízení, a že dokazování mělo být doplněno.

K tvrzení odvolatele, že nebylo prokázáno umístění mobilního zařízení na předmětných pozemcích, ministerstvo uvádí, že tato námitka není důvodná. Odvolatel sice poukazuje na skutečnost, že při kontrolním šetření dne 10. 7. 2025 nebylo mobilní zařízení na místě zjištěno a že protokol o kontrole neobsahuje konkrétní určení parcely, na níž bylo mobilní zařízení v den kontroly umístěno, tato skutečnost však sama o sobě nepostačuje k vyvrácení závěru o jeho provozování v rozhodném období. Z vyjádření odvolatele ze dne 13. 8. 2025, které je součástí spisu a bylo zaznamenáno do protokolu o kontrole, naopak vyplývá, že mobilní zařízení bylo v letech 2023, 2024 a 2025 umístěno v k. ú. Kouřim, část Molitorov, a to vždy ve dnech, kdy je jeho činnost zaznamenána v provozním deníku. Současně z ohlášení provozu zařízení k využití odpadů dle zákona o odpadech ze dne 23. 1. 2023 a 23. 1. 2024 vyplývá, že mobilní zařízení bylo v období od 30. 1. 2023 do 31. 12. 2023 a od 1. 2. 2024 do 31. 12. 2024 provozováno právě na předmětných pozemcích. Tento závěr je navíc podpořen i údaji z ročního hlášení o produkci a nakládání s odpady za roky 2023 a 2024, podávaných pro ORP Kolín, do jehož správního obvodu předmětné pozemky náleží. Odvolatel navíc v rámci kontroly uvedl, že odpady byly na předmětných pozemcích přebírány odvolatelem, upravovány v mobilním zařízení a následně využívány jako stavební materiál v rámci stavby golfového hřiště Molitorov. Uvedené tvrzení odvolatele rovněž svědčí tomu, že mobilní zařízení bylo v rozhodném období na uvedených pozemcích fakticky provozováno. Za této situace není rozhodné, že mobilní zařízení nebylo v den kontroly fyzicky přítomno na předmětných pozemcích, neboť pro posouzení věci je podstatné, že zařízení bylo dlouhodobě provozováno v rámci vymezené lokality, která je v napadeném rozhodnutí dostatečně identifikována. Námitka odvolatele proto není důvodná.

K námitce odvolatele ohledně neprokázání, že se na předmětných pozemcích nacházely odpady, ministerstvo uvádí, že z podkladů ve spise, zejména z ročních hlášení o produkci a nakládání s odpady vypracovaných odvolatelem za rok 2023 a 2024, vyplývá, že mobilní zařízení přijímalo stavební a demoliční odpady od různých původců, a to v režimu odpadů. Tyto odpady byly evidovány a vykazovány jako odpady podle zákona o odpadech, nikoliv jako výrobky či vedlejší produkty. Již tato skutečnost vyvrací tvrzení odvolatele, že by se nejednalo o odpady ve smyslu platných právních předpisů. Z uvedených ročních hlášení dále vyplývá, že činnost mobilního zařízení byla vykazována na území ORP Kolín, tedy v lokalitě Molitorov. Je proto zřejmé, že k přebírání a zpracování odpadů uvedených v těchto hlášeních, pocházejících z různých míst na území České republiky, docházelo právě na předmětných pozemcích, a nikoliv v místě jejich vzniku. Z charakteru těchto hlášení přitom vyplývá, že evidují převzetí odpadů od konkrétních původců či dodavatelů, kteří se nacházejí mimo uvedenou lokalitu. Pokud je takové převzetí vykazováno ve vztahu k zařízení provozovanému na území ORP Kolín, lze důvodně usuzovat, že odpady byly do této lokality dopraveny za účelem jejich zpracování. Jiný výklad by postrádal logiku evidence nakládání s odpady, neboť by nebylo možné vysvětlit, jak by mohlo docházet k převzetí odpadů od subjektů mimo danou lokalitu bez jejich faktického přemístění do místa provozu mobilního zařízení odvolatele.

Ministerstvo zdůrazňuje, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech není rozhodné, kdo byl vlastníkem jednotlivých odpadů ani zda je odvolatel sám fyzicky přivážel. Rozhodující je, že odvolatel jako provozovatel mobilního

zařízení tyto odpady v zařízení přijímal a nakládal s nimi, a to v rozporu s podmínkami povolení k jeho provozu.

Pokud jde o námitku odvolatele, že z kontrolního šetření nebylo zjištěno, kdo byl vlastníkem odpadů nacházejících se na předmětných pozemcích, ministerstvo uvádí, že tato skutečnost není pro posouzení věci rozhodná. Skutková podstata přestupku nespočívá ve zjišťování vlastnických vztahů k jednotlivým odpadům zjištěným při kontrole, nýbrž v posouzení způsobu nakládání s odpady v rámci provozu mobilního zařízení a souladu tohoto nakládání s podmínkami povolení. Pokud jde o námitku týkající se původců odpadů, ministerstvo uvádí, že odvolateli jsou k tíži kladeny odpady identifikované v jeho vlastních ročních hlášeních o produkci a nakládání s odpady za rok 2023 a 2024, v nichž je odvolatel v jednom případě veden rovněž jako dodavatel odpadu (tj. 1 162,94 tun odpadu vzniklého v roce 2024 z činnosti na území Prahy 9). Z těchto podkladů jako celku proto vyplývá, že zjišťování vlastnických či původcovských vztahů k jednotlivým odpadům zachyceným při kontrolním šetření není pro posouzení naplnění skutkové podstaty přestupku rozhodné, neboť rozhodující je, že s odpady, jak jsou identifikovány v ročních hlášeních o produkci a nakládání s odpady, bylo nakládáno v rozporu s podmínkou III.3. provozu mobilního zařízení.

Námítka odvolatele směřující k neprokázání totožnosti odpadů zjištěných při kontrolním šetření a odpadů evidovaných v provozní dokumentaci nejsou relevantní, neboť skutková podstata přestupku nespočívá v identifikaci konkrétních navážek odpadu, ale v samotném porušení podmínky povolení provozu mobilního zařízení. Z provedených důkazů přitom vyplývá, že mobilní zařízení odvolatele bylo využíváno k přebírání a úpravě odpadů svážených z různých lokalit na jedno místo, které nepředstavovalo dočasné stanoviště u původce odpadu jako součást zařízení staveniště konkrétní stavby ve smyslu provozního řádu. Za této situace není rozhodné, zda odpady zjištěné při kontrolním šetření lze ztotožnit s konkrétními odpady evidovanými v provozní dokumentaci, neboť podstatné je, že k jejich zpracování docházelo v rozporu s podmínkami stanovenými pro provoz mobilního zařízení. Nadto je třeba uvést, že množství odpadů, které je odvolateli kladeno k tíži, vychází z údajů uvedených v jeho vlastních ročních hlášeních o produkci a nakládání s odpady za roky 2023 a 2024. Tyto údaje byly použity jako jeden z podkladů při hodnocení rozsahu a závažnosti protiprávního jednání.

Odvolatel v části IV. namítá nedostatečné právní posouzení věci ČIŽP. Předně vytýká, že se ČIŽP nevypořádala s jeho argumentací ohledně dokladů založených ve spise, z nichž podle něj vyplývá, že předmětné pozemky byly součástí zařízení staveniště konkrétních staveb jednotlivých dodavatelů, a že ČIŽP nepodala vlastní právní výklad tohoto pojmu, a ani neposoudila, jaký má tato skutečnost význam pro určení původce odpadu a odpovědnosti odvolatele. V této souvislosti odvolatel dále namítá, že v napadeném rozhodnutí chybí právní hodnocení toho, proč je odvolatel považován za přepravce nebo původce odpadů umístěných na předmětných pozemcích.

K námitce odvolatele, že ČIŽP neprovedla vlastní právní hodnocení dokladů předložených odvolatelem a pouze převzala závěry kontrolního orgánu KÚSK, ministerstvo uvádí, že tato námitka není důvodná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že ČIŽP skutková zjištění učiněná v rámci kontrolního šetření KÚSK hodnotila v souvislosti s dalšími podklady správního spisu, zejména s provozním řádem mobilního zařízení, ročními hlášeními o nakládání s odpady a vyjádřeními odvolatele. Na základě souhrnu všech důkazů, které jsou obsaženy ve spisové dokumentaci, následně provedla vlastní právní posouzení skutkového stavu a výklad podmínky III.3 povolení provozu mobilního zařízení. Pokud odvolatel namítá absenci právního hodnocení ve vztahu k jím předloženým dokladům od dodavatelů, je třeba uvést, že správní orgán není povinen ke každému jednotlivému důkazu vypracovávat samostatnou právní argumentaci, pokud je z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, jaký význam těmto podkladům přikládá a z jakých důvodů je nepovažuje za rozhodné. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že ČIŽP tyto

doklady vzala na vědomí, avšak dospěla k závěru, že samotná prohlášení dodavatelů o začlenění předmětných pozemků do zařízení staveniště jejich staveb nemohou založit splnění podmínky III.3 povolení, neboť tato podmínka je vázána na faktický režim provozu mobilního zařízení. Z podkladů ve spise, zejména z ročních hlášení o nakládání s odpady a dalších zjištění, přitom vyplývá, že odpady byly do lokality Molitorov sváženy z různých míst a od více původců, a předmětné pozemky proto nelze považovat za dočasné stanoviště u původce odpadu jako součást zařízení staveniště konkrétní stavby ve smyslu podmínky III.3 povolení. Naopak zjištěný způsob nakládání s odpady vykazoval znaky soustřeďování, třídění a úpravy odpadů z více staveb v jednom místě, tedy režim odpovídající provozu stacionárního zařízení. ČIŽP proto nepochybila, pokud tyto doklady nevyhodnotila jako rozhodující pro posouzení souladu provozu mobilního zařízení s podmínkami povolení. Právní hodnocení otázky naplnění podmínky III.3 je v odůvodnění napadeného rozhodnutí obsaženo v závěru, že provoz v lokalitě Molitorov neprobíhal v režimu dočasného stanoviště u původce odpadu jako součást zařízení staveniště konkrétní stavby, ale reálně odpovídal dlouhodobému soustřeďování a zpracování odpadů od více dodavatelů.

Dále odvolatel namítá, že napadené rozhodnutí neobsahuje vlastní právní hodnocení toho, proč je odvolatel považován za přepravce nebo původce odpadů umístěného na předmětných pozemcích. K původcovství odkazuje ministerstvo na výše uvedené vypořádání části III. podaného odvolání. K označení odvolatele jako přepravce odpadů ministerstvo uvádí, že v napadeném rozhodnutí je odvolatel uváděn jako provozovatel mobilního zařízení, který neoprávněně umožnil dovážení odpadů na předmětné pozemky mimo místo vzniku odpadů, což představuje porušení podmínky III.3 povolení k provozu zařízení. Nejedná se tedy o přímé přepravování odpadů odvolatelem. Z tohoto důvodu není relevantní provádět samostatné právní hodnocení statusu odvolatele jako přepravce odpadů. Podstatné pro posouzení přestupku je, že mobilní zařízení bylo provozováno v rozporu s povolením, a proto nebylo zohlednění potvrzení od jednotlivých dodavatelů, podle nichž byla lokalita Molitorov považována za součást jejich stavebních zakázek, nezbytné a jejich obsah nemění právní závěr o odpovědnosti odvolatele za porušení podmínky povolení.

Podle odvolatele je pojem zařízení staveniště v normě ČSN 73 0804 PBS – Výrobní objekty definován širším způsobem, než jak jej interpretuje ČIŽP. Tato definice by spíše podporovala tvrzení uvedená v dokladech, které mají osvědčovat začlenění předmětných pozemků do zařízení staveniště jednotlivých dodavatelů. Dále odvolatel odkazuje na požadavky vymezené v příloze č. 1 nařízení vlády č. 591/2006 Sb. a ve vyhlášce č. 146/2024 Sb., přičemž tvrdí, že z těchto předpisů nelze odvodit závěry, ke kterým dospěl ČIŽP.

K námitce odvolatele týkající se výkladu pojmu zařízení staveniště ministerstvo uvádí, že pro posouzení splnění podmínky III.3 povolení k provozu mobilního zařízení je rozhodující jeho výklad v kontextu právní úpravy stavebního práva a účelu regulace nakládání s odpady. Podle ust. § 9 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů, je staveništěm místo, na kterém se provádí konkrétní stavba, přičemž jeho součástí mohou být i další pozemky nezbytné pro její realizaci, pokud jsou takto vymezeny stavebním úřadem. Zařízení staveniště pak představuje funkční a dočasnou součást tohoto prostoru, která je vždy prostorově i účelově vázána na konkrétní stavební činnost. Nejedná se o samostatný ani libovolně vymežitelný areál, ale o zázemí konkrétní stavby. K odkazům odvolatele na normu, nařízení vlády a vyhlášku ministerstvo uvádí, že tyto předpisy upravují především technické a organizační požadavky na zařízení staveniště, nikoli jeho vymezení z hlediska právního režimu nakládání s odpady. Jejich případné širší vymezení pojmu zařízení staveniště proto není pro posouzení splnění podmínky III.3 rozhodné, neboť tato podmínka musí být vykládána v kontextu právní úpravy odpadového hospodářství a konkrétního povolení k provozu mobilního zařízení. Z toho plyne,

že zařízení staveniště nemůže být určeno pouze na základě prohlášení dodavatelů či zápisů ve stavebním deníku. Takový výklad by popíral smysl právní úpravy mobilních zařízení, která je založena na principu zpracování odpadů v místě jejich vzniku, a vedl by k nepřipustnému obcházení režimu zařízení k nakládání s odpady. Formální označení určitého území za zařízení staveniště proto nemůže samo o sobě založit splnění podmínky III.3 povolení provozu mobilního zařízení.

V posuzovaném případě bylo prokázáno, že odpady byly do jedné lokality naváženy z více různých staveb a od více dodavatelů, přičemž tato lokalita nebyla součástí zařízení staveniště jednotlivých staveb ve smyslu výše uvedeném. Takový způsob nakládání s odpady nelze podřadit pod režim dočasného stanoviště u původce odpadu jako součást zařízení staveniště konkrétní stavby, ale odpovídá provozu stacionárního zařízení k nakládání s odpady, podléhajícího příslušnému povolovacímu režimu. Předmětná podmínka je tak dostatečně určitá a srozumitelná a její výklad vyplývá z kontextu platné právní úpravy. Námitka odvolatele o její neurčitosti proto není důvodná.

Dále odvolatel v části IV. namítá, že ČIŽP neprovedla žádný důkaz, kterým by vyvrátila tvrzení odvolatele, že materiál, ze kterého je budováno zemní těleso golfového hřiště, je výrobek či vedlejší produkt. Dle odvolatele měli dodavatelé v úmyslu materiál předat stavebníkovi za účelem zapracování do stavby golfového hřiště, přičemž tento materiál vykazoval znaky vedlejšího produktu, popř. výrobku v případě materiálu zpracovaném v mobilním zařízení odvolatele, o čemž by svědčila průvodní dokumentace. Dle odvolatele nebyl závěr ČIŽP, že nakládal odvolatel s odpady, podložen dostatečným dokazováním, zejména nebyla provedena smluvní ani průvodní dokumentace, a ČIŽP vycházela pouze z evidence odpadů, která podle něj neprokazuje skutečný právní režim materiálu ani vlastnické vztahy.

Ministerstvo uvádí, že z předložených ročních hlášení o produkci a nakládání s odpady vypracovaných odvolatelem za mobilní zařízení za rok 2023 a 2024 a z kontrolních zjištění vyplývá, že materiál byl do mobilního zařízení přijímán v režimu odpadů a jako odpad byl rovněž evidován a vykazován. Z uvedených podkladů vyplývá, že vstupující materiál byl systematicky zařazován a veden jako odpad, a nebyly prokázány okolnosti, které by umožňovaly jeho kvalifikaci jako vedlejšího produktu ve smyslu ust. § 8 zákona o odpadech již při jeho vzniku. Skutečnost, že dodavatelé deklarovali záměr následného využití materiálu při výstavbě golfového hřiště, není sama o sobě rozhodná pro jeho právní režim, neboť ten je podmíněn splněním zákonných kritérií, nikoli pouze deklarovaným účelem jeho využití. Z podkladů ve spise přitom vyplývá, že materiál byl v celém sledovaném období evidován a vykazován jako odpad, což představuje důkaz o jeho právním režimu, který nelze bez dalšího zpochybnit poukazem na jeho následné zamýšlené využití.

K námitce odvolatele, že materiál po zpracování v mobilním zařízení mohl nabývat povahy výrobku či recyklátu, ministerstvo uvádí, že tato otázka není pro posouzení předmětného přestupku relevantní. Předmětem řízení je dodržení podmínky povolení provozu mobilního zařízení ve vztahu k přijímaným odpadům. Právní režim výstupů z mobilního zařízení není pro posouzení splnění této podmínky rozhodný, a nemá proto vliv na právní kvalifikaci skutku ani na odpovědnost odvolatele.

Z těchto důvodů nebylo nezbytné opatřovat další odvolatelem navrhované podklady, jako jsou smluvní či průvodní dokumentace, neboť tyto skutečnosti nemohou zpochybnit závěry vyplývající z evidence a kontrolních zjištění.

V závěru části IV. odvolání odvolatel namítá, že ČIŽP aplikovala nepředvídatelný a podle něj retroaktivní výklad relevantních pojmů a podmínek povolení, čímž mělo dojít k porušení zásad správního trestání, zejména zásady *nullum crimen sine lege* a zásady *in dubio pro mitius*.

Ve vztahu k námitce odvolatele ohledně údajné nepředvídatelnosti a retroaktivity výkladu podmínky III.3 provozního řádu je nutno uvést, že tato námitka není důvodná. Výklad uvedené podmínky vychází z jejího samotného znění, které jednoznačně váže provoz mobilního zařízení na dočasné stanoviště u původce odpadu jako součást zařízení staveniště konkrétní stavby, tedy na režim, v němž je nakládání s odpady bezprostředně navázáno na místo jejich vzniku. Závěr, že v tomto režimu musí být zachována vazba na místo vzniku odpadu a na konkrétní stavební činnost, přitom nepředstavuje žádný rozšiřující ani zpětný výklad podmínky. Jde naopak o běžné a logické pochopení jejího znění i účelu. Takový výklad byl pro odvolatele objektivně předvídatelný.

Námítky porušení zásad správního trestání, zejména zásady *nullum crimen sine lege* a zásady *in dubio pro mitius*, nejsou důvodné, neboť v posuzovaném případě nedošlo k uplatnění žádné nové či zpřísnující interpretace právních či provozních podmínek, která by byla způsobilá založit nepřipustnou retroaktivitu či nepředvídatelnost zásahu. Naopak, KÚSK i ČIŽP vycházely z výkladu odpovídajícího znění povolení a povaze regulace nakládání s odpady. Celkově tedy ČIŽP posoudila věc v souladu s právní úpravou i obsahem povolení a její právní závěry nelze považovat za překvapivé ani retroaktivní.

V části V. odvolání namítá odvolatel, že formální stránka přestupku nebyla naplněna, neboť nebylo prokázáno, že porušil podmínky povolení k provozu mobilního zařízení. Odvolatel opakovaně tvrdí, že ČIŽP neprokázala, že materiál na předmětných pozemcích byl odpadem, a že mobilní zařízení bylo provozováno v rozporu s podmínkami povolení, resp. mimo dočasné stanoviště dodavatele odpadu. Odvolatel zdůrazňuje, že nebylo prokázáno, že materiál, který byl zpracováván v mobilním zařízení, byl odpadem, nebo že ho odvolatel vlastnil či byl jeho původcem. Po zpracování materiálu byl využit stavebníkem pro výstavbu golfového hřiště, což podle odvolatele podporuje tvrzení, že se nejednalo o odpad, ale o produkt nebo vedlejší produkt.

K námitkám odvolatele, které v této části v podstatě opakují jeho předchozí argumentaci, ministerstvo uvádí, že formální stránka přestupku byla naplněna, neboť skutková podstata podle ust. § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech spočívá v provozování zařízení v rozporu s povolením. Ze spisového materiálu, zejména z ročních hlášení a kontrolních zjištění, jednoznačně vyplývá, že v mobilním zařízení byl přijímán a zpracováván materiál v režimu odpadů a že zařízení bylo dlouhodobě provozováno na předmětných pozemcích mimo dočasné stanoviště u původce odpadu ve smyslu podmínky III.3 povolení. Argumentace odvolatele založená na tvrzení o vlastnictví materiálu, jeho následném využití stavebníkem či jeho povaze jako výrobku nebo vedlejšího produktu nemá tudíž vliv na posouzení porušení této podmínky. Rovněž skutečnost, že dotčené pozemky byly jednotlivými dodavateli označovány jako součást jejich zařízení staveniště, nemůže nahradit splnění podmínky povolení, pokud ze zjištěného skutkového stavu jasně vyplývá, že odpady byly sváženy z různých míst a mobilní zařízení nebylo provozováno v přímé vazbě na dočasné stanoviště u původce odpadů jako součást zařízení staveniště konkrétní stavby. Tvrzená absence zohlednění smluvní či průvodní dokumentace nemohou tyto závěry zpochybnit, neboť rozhodující skutkový stav byl dostatečně zjištěn jinými podklady ve spise. Z uvedených důvodů je třeba uzavřít, že porušení podmínky III.3 povolení bylo prokázáno a formální stránka přestupku je naplněna.

Námitka odvolatele založená na fotodokumentaci z kontroly dne 10. 7. 2025, která podle něj neprokazuje, že soustředěná část materiálu před jeho úpravou je odpadem, ani že jej odvolatel upravoval, nemůže zpochybnit skutková zjištění ČIŽP. Z kontrolního šetření KÚSK ve spojení s dalšími podklady spisu vyplývá, že na předmětných pozemcích byly soustřeďovány stavební a demoliční odpady určené k následné úpravě v mobilním zařízení a jejich využití při terénních úpravách golfového hřiště. Skutečnost, že v době kontroly nebyly jednotlivé odpady zřetelně odděleny či označeny, neoslabuje závěr o jejich povaze ani o způsobu nakládání s nimi.

Rozhodné není ani to, v jaké fázi zpracování se materiál v okamžiku kontroly nacházel, neboť předmětem řízení je celkový způsob provozu mobilního zařízení v rozporu s povolením. Fotodokumentace zachycuje pouze dílčí stav na místě a je nutno ji hodnotit v souvislosti s ostatními podklady, zejména s ročními hlášeními odvolatele a kontrolními zjištěními.

Odvolatel namítá, že nebylo prokázáno porušení ust. § 9 odst. 1 písm. d) zákona o odpadech, neboť si ČIŽP nevyžádala průvodní dokumentaci k recyklovanému materiálu. Tato námitka však není pro posouzení věci rozhodná, neboť předmětem řízení není splnění podmínek, za nichž odpad, který byl předmětem recyklace nebo jiného využití v zařízení odvolatele odvolatele, přestává být odpadem, nýbrž dodržení podmínek povolení k provozu mobilního zařízení, zejména podmínky III.3. Průvodní dokumentace k recyklovanému materiálu tak nemůže mít vliv na závěr o tom, že mobilní zařízení bylo provozováno v rozporu s podmínkami povolení.

V části VI. podaného odvolání namítá, že ČIŽP měla řízení zastavit z úřední povinnosti podle ust. § 86 odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o přestupcích, protože buď se skutek nestal, tedy není přestupkem, nebo jeho spáchání nebylo odvolateli prokázáno. Podle něj skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn (nebylo dokončeno dokazování, kontrola KÚSK nebyla dotažena, chybí klíčová zjištění), a proto nebylo možné uzavřít, že došlo k porušení povinnosti. Dále pak namítá, že i pokud by skutková podstata byla naplněna, měl být aplikován liberační důvod podle ust. § 21 zákona o přestupcích, protože odvolatel vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možné požadovat, aby přestupku zabránil. Konkrétně poukazuje na to, že podal žádost o povolení stacionárního zařízení, a to nikoli pod nátlakem, ale na základě dohody s KÚSK. Tvrdí, že jednal v dobré víře ohledně výkladu podmínky III.3 (zejména pojmu „zařízení staveniště“) a že i KÚSK, jako kontrolní orgán, sám považoval tuto podmínku za nejasnou a směřoval spíše k jejímu upřesnění než k sankcionování. Současně odvolatel zpochybňuje postup správních orgánů tím, že kontrola podle něj nebyla plně dokončena a její závěry proto nemohou být podkladem pro sankci. Zdůrazňuje zásadu legality a dovozuje, že za této situace neměl být skutek vyhodnocen jako přestupek, nebo by měl být odvolatel zproštěn odpovědnosti.

K této námitce ministerstvo uvádí, že podmínky pro zastavení řízení podle ust. § 86 odst. 1 písm. a) ani c) zákona o odpovědnosti za přestupky naplněny nebyly. Ze spisového materiálu vyplývá, že skutek se stal, má znaky přestupku a jeho spáchání odvolatelem bylo prokázáno. ČIŽP zjistila skutkový stav v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí a své závěry opřela o souhrn důkazů, zejména roční hlášení odvolatele, jeho vlastní vyjádření a kontrolní zjištění, z nichž vyplývá, že mobilní zařízení bylo dlouhodobě provozováno v lokalitě Molitorov a že zde byly přijímány a upravovány odpady svážené z různých míst České republiky. Námitka, že kontrola KÚSK nebyla plně dokončena, jelikož nebyla dle odvolatele provedena v potřebném rozsahu, není důvodná, neboť podklady pro napadené rozhodnutí tvoří pouze tento protokol, ale ucelený soubor důkazů, které byly hodnoceny ve vzájemné souvislosti a umožňují učinit spolehlivý závěr o porušení ust. § 17 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech. Případné neprovedení některých dílčích zjištění nemá vliv na závěr o naplnění skutkové podstaty, neboť tento závěr je opřen o jiné, dostatečné podklady ve spise.

K uplatnění liberačního důvodu podle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ministerstvo uvádí, že jeho podmínky naplněny nebyly. Podání žádosti o povolení stacionárního zařízení nelze považovat za opatření směřující k zabránění přestupku, pokud k němu došlo až po kontrolním zjištění, tedy v době, kdy závadný stav již trval. Liberační důvod přitom předpokládá, že pachatel vynaložil veškeré úsilí k tomu, aby porušení právní povinnosti vůbec nenastalo, nikoli že následně usiloval o legalizaci již existujícího stavu. Takové následné jednání může být významné z hlediska nápravy stavu, nikoli však z hlediska zproštění odpovědnosti za již spáchaný přestupek. Skutečnost, zda byla žádost podána z vlastní iniciativy či na základě doporučení KÚSK, není v tomto ohledu rozhodující.

Námítka dobré víry odvolatele ve výklad pojmu zařízení staveniště rovněž nemůže obstát. Podmínka III.3 povolení je formulována dostatečně určitě, aby bylo zřejmé, že mobilní zařízení lze provozovat pouze v dočasném stanovišti u původce odpadu, tedy v přímé vazbě na konkrétní stavbu, při níž odpad vzniká, a v rámci jejího zařízení staveniště. Ze spisu přitom vyplývá, že odpady byly do lokality Molitorov sváženy z různých míst, a tato lokalita proto nemohla být považována za dočasné stanoviště u původce odpadu. Ani případné odlišné názory kontrolního orgánu (KÚSK) na formulaci podmínky nemohou založit legitimní očekávání, že její nerespektování nebude považováno za protiprávní.

Z uvedených důvodů nelze dovodit ani důvody pro zastavení řízení, ani pro zproštění odpovědnosti za přestupek, a námitka odvolatele je proto nedůvodná.

Odvolatel v části VII. odvolání tvrdí, že ČIŽP nezkoumala materiální stránku přestupku, tedy společenskou škodlivost jednání, a neprovedla k tomu žádné dokazování. Podle něj nedošlo k žádnému negativnímu dopadu na životní prostředí, protože materiál byl fakticky využit při výstavbě golfového hřiště. Dále namítá, že výklad aplikovaný ČIŽP vede k nelogickým a ne hospodárným důsledkům, neboť by v obdobných případech bylo nutné materiál nejprve převážet na skládku a následně jej znovu dovážet na staveniště, což je podle něj v rozporu s principy odpadového hospodářství i ochrany životního prostředí. Současně obviňuje ČIŽP z porušení zásad správního řízení (zejména zásady materiální pravdy, nestrannosti a povinnosti zjistit stav věci bez důvodných pochybností), z jednostranného hodnocení důkazů v jeho neprospěch a z porušení zásady rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného. Podle odvolatele existují pochybnosti o skutkovém stavu, které měly být vyloženy v jeho prospěch, a řízení tak mělo vést buďto ke zproštění odpovědnosti, nebo k závěru o absenci materiální stránky přestupku.

Ministerstvo k tomuto uvádí, že materiální stránka přestupku je v daném případě zpravidla naplněna již samotným porušením povinnosti povolení provozu mobilní zařízení, konkrétně podmínky III.3 tohoto povolení. Jedná se o regulační povinnost, jejímž účelem je zajištění kontrolovaného a transparentního nakládání s odpady. Porušení této povinnosti je zákonem považováno za společensky škodlivé, neboť zakládá riziko nežádoucích dopadů na veřejný zájem na ochraně životního prostředí. Pro naplnění materiální stránky přestupku proto není nezbytné prokazovat vznik konkrétní ekologické újmy.

Námítka, že ČIŽP nezkoumala intenzitu zásahu do chráněných zájmů, není důvodná. Ze skutkových zjištění vyplývajících ze spisového materiálu, zejména z ročních hlášení, vyjádření odvolatele a kontrolních zjištění, vyplývá, že mobilní zařízení bylo dlouhodobě provozováno v lokalitě Molitorov a že zde byly přijímány a upravovány odpady svážené z různých míst. Tato skutková zjištění odůvodňují závěr o dostatečné společenské škodlivosti jednání, aniž by bylo nutné provádět další dokazování směřující výlučně k prokazování konkrétní ekologické újmy, která není znakem skutkové podstaty přestupku.

K námitce odvolatele, že zvolený výklad ČIŽP vede k ne hospodárným či nevhodným důsledkům v nakládání s materiály, ministerstvo uvádí, že cílem právní úpravy odpadového hospodářství není optimalizace logistických či ekonomických toků materiálů, nýbrž zajištění jejich nakládání v režimu stanoveném zákonem a vydaným povolením. Úvahy o alternativních organizačních postupech nemohou zpochybnit zákonnost postupu ČIŽP ani závěr o naplnění znaků přestupku.

K tvrzenému porušení zásad činnosti ČIŽP ministerstvo uvádí, že ze spisu nevyplývá porušení zásady materiální pravdy ani povinnosti zjistit stav věci bez důvodných pochybností. ČIŽP vycházela z uceleného souboru podkladů, které byly hodnoceny ve vzájemných souvislostech, a skutkový stav byl zjištěn v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Odvolací námitky v této části směřují zčásti proti hodnocení důkazů a zčásti proti právnímu posouzení věci, přičemž

ČIŽP se s nimi v napadeném rozhodnutí vypořádala v rozsahu odpovídajícím jejich relevanci pro posouzení skutku. Současně i tvrzení o porušení zásady rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného není důvodné, neboť ČIŽP vycházela ze skutkového stavu, který byl zjištěn dostatečně a bez rozporů, které by zakládaly důvodné pochybnosti o rozhodných skutečnostech.

V části VIII. podaného odvolání odvolatel namítá, že pokuta ve výši 800 000 Kč je nepřiměřená a nedostatečně odůvodněná. Podle jeho názoru ČIŽP při jejím stanovení nesprávně vycházela zejména z obecné prevence a úvah o závažnosti jednání, aniž by dostatečně individualizovala konkrétní okolnosti případu a prokázala reálné dopady na životní prostředí. Odvolatel zpochybňuje přitěžující okolnosti uvedené ČIŽP, zejména délku trvání jednání, množství odpadu, profesní postavení i tvrzené negativní dopady (prašnost, hluchost, dopravní zátěž a riziko dopadů na půdu). Současně tvrdí, že nebylo prokázáno ani množství odpadu, ani jeho vlastnictví, a že reálné dopady na životní prostředí nenastaly, případně byly jen hypotetické a zanedbatelné. Naopak poukazuje na to, že ČIŽP nedostatečně zohlednila polehčující okolnosti, zejména absenci nebezpečných odpadů, dosavadní bezúhonnost odvolatele v oblasti nakládání s odpady, spolupráci se správními orgány a snahu o legalizaci prostřednictvím žádosti o povolení. Kritizuje rovněž, že tyto okolnosti nejsou v rozhodnutí promítnuty do úvah o výši sankce. Odvolatel dále namítá nepřezkoumatelnost odůvodnění výše pokuty, neboť z něj není zřejmé, jak ČIŽP konkrétně zohledňovala jednotlivé okolnosti ani jak dospěla k výsledné výši sankce. Uvádí, že nebyla provedena dostatečná individualizace závažnosti přestupku, ani zohlednění subjektivní stránky (zavinění). Současně odvolatel zpochybňuje srovnání udělení sankce s horní hranicí sazby, které považuje za nedostatečné, a argumentuje, že ukládaná výše pokuty není v souladu s rozhodovací praxí v obdobných věcech, kde byly ukládány výrazně nižší sankce. Závěrem pak tvrdí, že ČIŽP nesprávně vyhodnotila ekonomický přínos jednání a jeho majetkové poměry, což vedlo k nepřiměřeně vysoké sankci, která má pro něj až likvidační charakter.

K výši uložené pokuty ministerstvo uvádí, že povinnost provozovat zařízení k nakládání s odpady v souladu s vydaným povolením podle ust. § 17 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech představuje jeden ze základních pilířů právní úpravy odpadového hospodářství. Povolení provozu zařízení není pouze formálním aktem, ale komplexním nástrojem veřejné správy, jehož prostřednictvím jsou pro konkrétní zařízení individuálně stanoveny technické, organizační a environmentální podmínky tak, aby bylo zajištěno, že nakládání s odpady nebude nepřiměřeně zatěžovat životní prostředí ani ohrožovat zdraví lidí. Dodržování podmínek stanovených v povolení je zásadní zejména proto, že právě tyto podmínky zohledňují specifika dané lokality, charakter přijímaných odpadů a technologii jejich zpracování. Pouze při jejich respektování lze zajistit kontrolu nad tokem odpadů, minimalizaci negativních dopadů (např. prašnosti, hluchosti, dopravní zátěže či rizika kontaminace půdy a podzemních vod) a současně i dohledatelnost nakládání s odpady a odpovědnost jednotlivých subjektů. Provozování zařízení v rozporu s vydaným povolením vede obcházení zákonem nastaveného systému povolování a dohledu nad nakládáním s odpady. Tím dochází k vyloučení preventivních mechanismů, které mají předcházet vzniku environmentálních škod, a k upřednostnění ekonomických zájmů provozovatele na úkor ochrany veřejných zájmů.

Takové jednání je společensky škodlivé nejen z hlediska možných přímých dopadů na životní prostředí, ale i z hlediska systémového, neboť oslabuje účinnost právní úpravy odpadového hospodářství jako celku. Pokud by bylo tolerováno, vedlo by k faktickému obcházení systému povolování zařízení k nakládání s odpady a k narušení rovného postavení subjektů, které své povinnosti plní řádně. Ministerstvo proto považuje dodržování povinnosti dle ust. § 17 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech za zásadní z hlediska ochrany veřejného zájmu na řádném nakládání s odpady, a porušení této povinnosti hodnotí jako závažné. Tomu odpovídá nezbytnost uložení dostatečně citelné sankce způsobilé plnit preventivní i represivní funkci.

Při určení výše sankce vycházela ČIŽP z povahy a závažnosti přestupku, zejména z jeho dlouhodobosti, systematickosti a rozsahu, kdy v rozporu s podmínkami povolení bylo v lokalitě Molitorov nakládáno s více než 168 000 tunami stavebních a demoličních odpadů, což ČIŽP vyhodnotila jako velmi vysoké množství. Takto významný rozsah protiprávního jednání odůvodňuje závěr o vysoké intenzitě zásahu do chráněných veřejných zájmů na úseku ochrany životního prostředí, přičemž není rozhodné, zda došlo ke konkrétnímu prokazatelnému poškození jednotlivých složek životního prostředí, neboť skutková podstata přestupku je založena již na porušení povinností při nakládání s odpady. Namítaná absence prokázání konkrétních ekologických dopadů proto nemá vliv na naplnění skutkové podstaty přestupku ani na zákonnost a přiměřenost uložené sankce. ČIŽP se otázkou potenciálních negativních vlivů (zejména prašnost, hluk, dopravní zátěž a riziko dopadů na půdu) zabývala v návaznosti na charakter činnosti a rozsah nakládání s odpady, přičemž tyto úvahy jsou logicky odvozeny z povahy provozu zařízení a nejsou podmíněny prokázáním konkrétní ekologické újmy.

K tvrzení, že ČIŽP nevzala v úvahu individualizované okolnosti případu, ministerstvo uvádí, že ČIŽP při stanovení výše pokuty komplexně hodnotila všechny rozhodné okolnosti případu, a to jak z hlediska závažnosti samotného protiprávního jednání, tak z hlediska jeho rozsahu, délky trvání a potenciálních dopadů na životní prostředí. Dále ČIŽP přihlédla k povaze činnosti odvolatele, která spočívá v provozování zařízení určeného pro nakládání s odpady, tedy je odvolatel profesionálem v dané oblasti, u nějž lze, vzhledem k jeho odbornému zaměření, oprávněně očekávat vyšší míru odborné péče a znalosti právní úpravy v oblasti nakládání s odpady, včetně povinností vyplývajících ze zákona o odpadech. Jako polehčující okolnosti byly zohledněny zejména skutečnosti, že nebylo zjištěno nakládání s odpady s nebezpečnými vlastnostmi a že se jednalo o první zjištěné porušení povinností odvolatele podle zákona o odpadech. Tyto polehčující skutečnosti však nemohou převážit nad závažností přestupku spočívající v dlouhodobém a rozsáhlém provozování zařízení v rozporu s povolením.

Namítané nezohlednění spolupráce či snahy o legalizaci prostřednictvím žádosti o povolení provozu stacionárního zařízení, která byla podána až v návaznosti na provedenou kontrolu, není důvodné, neboť tyto skutečnosti nevylučují odpovědnost za již spáchaný přestupek ani bez dalšího nezakládají okolnost, která by mohla zásadně snižovat závažnost protiprávního jednání odvolatele.

K námitce týkající se subjektivní stránky přestupku ministerstvo uvádí, že odpovědnost právnické osoby za přestupek je založena na objektivizovaném principu, kdy se nezkoumá individuální zavinění konkrétních osob, ale posuzuje se naplnění skutkové podstaty. Právnická osoba se může odpovědnosti zprostit pouze za splnění zákonných podmínek, což v daném případě nenastalo. Skutečnost, že odvolatel považuje jednání za nezaviněné, proto nemá vliv na odpovědnost ani na výši uložené sankce.

ČIŽP se dále zabývala ekonomickým aspektem věci. V této souvislosti provedla orientační srovnání s cenami obvyklými na trhu v oblasti nakládání s obdobnými druhy odpadů, přičemž z veřejně dostupných ceníků provozovatelů zařízení pro nakládání s odpady vyplývá, že cena za převzetí zeminy se pohybuje přibližně v rozmezí 200–690 Kč za tunu a ceny za převzetí stavebních odpadů a asphaltových směsí se běžně pohybují v řádu několika set korun za tunu. I při aplikaci nejnižší z uvedených cen lze dovodit, že převzetí a zpracování takto významného množství odpadů představovalo pro odvolatele významný ekonomický přínos, a to v řádech desítek milionů korun. Vzhledem k neposkytnutí součinnosti ohledně majetkových poměrů odvolatele vycházela ČIŽP při posouzení jeho ekonomické situace z veřejně dostupných údajů a z účetní závěrky za rok 2024, ze které vyplynul čistý obrát ve výši 195 mil. Kč. Z těchto skutečností je zřejmé, že uložená sankce má ve vztahu k ekonomické aktivitě odvolatele pouze marginální dopad a není způsobilá ohrozit jeho podnikatelskou činnost.

Na základě těchto skutečností lze uzavřít, že uložená pokuta ve výši 800 000 Kč, která představuje 8 % zákonné maximální sazby (tj. 10 mil. Kč), byla stanovena v přiměřené výši odpovídající souhrnu všech zjištěných okolností případu, zejména rozsahu a dlouhodobosti protiprávního jednání, jeho ekonomickému přínosu a zjištěným majetkovým poměrům odvolatele. Nepředstavuje pro odvolatele sankci likvidační povahy, neboť ve vztahu k rozsahu ekonomické aktivity spojené s nakládáním s odpady a celkovým hospodářským výsledkům odvolatele se jedná o zásah přiměřený. Tento závěr zároveň podporuje i skutečnost, že výše uložené sankce je způsobilá plnit jak preventivní, tak represivní funkci, aniž by měla likvidační charakter.

K námitce odvolatele, že ČIŽP nedostatečně porovnála výši sankce s jinými případy, ministerstvo uvádí, že ukládání správních trestů je založeno na zásadě individualizace sankce. Správní orgán je povinen v každém jednotlivém případě posoudit konkrétní okolnosti projednávané věci a v mezích správního uvážení stanovit výši sankce podle zákonných kritérií, zejména podle závažnosti přestupku, způsobu jeho spáchání a dalších relevantních hledisek. Pouhé odkazy na jiné správní věci nejsou způsobilé zpochybnit přiměřenost uložené sankce, neboť tyto případy se mohou lišit skutkovými okolnostmi, rozsahem porušení povinností i jejich společenskou škodlivostí, a nejsou proto bez dalšího srovnatelné.

Z výše uvedeného je zřejmé, že stanovená výše sankce odráží vyhodnocení závažnosti přestupku, jeho rozsahu, délky trvání a ekonomického přínosu plynoucího z protiprávního nakládání s odpady. Z těchto důvodů ministerstvo uzavírá, že výše uložené sankce je zákonná, dostatečně odůvodněná a přiměřená.

Závěrem ministerstvo dodává, že trest je určitá újma, která hrozí za porušení právní povinnosti a má zasáhnout osobu pachatele natolik, aby se v budoucnu vyvaroval dalšího protiprávního jednání. Uložená pokuta (trest) má působit jednak individuálně preventivně přímo na samotného pachatele, kterého má odradit od dalšího protiprávního jednání a současně generálně preventivně na ostatní subjekty, které má hrozba trestu odradit od takového protiprávního jednání.

Odvolatel napadá rozhodnutí v celém rozsahu, a tedy i výrokem II uloženou povinnost nahradit náklady řízení, ačkoli žádné konkrétní důvody neuvádí, pak je takovou námitku třeba rozhodně odmítnout. Správní řízení o protiprávním jednání bylo vedeno v důsledku porušení právních povinností odvolatelem, a tedy uložená povinnost odpovídá právním předpisům.

Vzhledem ke všem zjištěným a shora uvedeným skutečnostem vyhodnotilo ministerstvo odvolací námitky jako nedůvodné. Nad rámec odvolacích námitek přezkoumalo ministerstvo rovněž napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, přičemž neshledalo porušení právních předpisů, proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu nelze odvolat.

JUDr. Hana Dvořáková, MBA
ředitelka odboru výkonu státní správy I
podepsáno elektronicky

Rozdělovník

Obdrží do vlastních rukou:

ŠTOCHL GROUP invest s.r.o.

Ohradní 1443/24b

Michle

140 00 Praha 4

zastoupená [REDACTED] Advokátní kancelář Petržílek
s.r.o., se sídlem Dvořákova 1624, 250 82 Úvaly, ID DS: xp7gmkj

Stejnopis obdrží na vědomí po nabytí právní moci:

Česká inspekce životního prostředí

oblastní inspektorát Praha

oddělení odpadového hospodářství

Wolkerova 40/11

160 00 Praha 6